

OSTROVSKÁ 8

Petr Nacházel

Petr Nacházel
Praha 2010
Copyright © Petr Nacházel

Ostrovská osm. Stojím tu před supermoderní střeženou výstavbou pro přestárlé milionáře a jiné lumpy. Poslala mě sem jedna stará cikánka, od které jsem si nechával minulý týden věštit. Ne že bych těm okultním vědám věřil, ale přivedl mě k ní příběh jednoho mého kamaráda, kterému se do nejmenšího detailu splnilo, co mu řekla.

Ostrovská osm. Desetipatrový moderní činžák, kam horních deset tisíc odkládá své babičky a tchyně, ale nebude to jen domov důchodců, protože jsem právě zahlédl vycházet i jednu vystajlovanou blondýnu s umělákama. Oplzle jsem se na ni usmál, ale nesetkalo se to s naprosto žádnou odezvou. Tohle je úplně jiná třída lidí a lůza, jako jsem já, sem vlastně nemá ani přístup. Blondýnka odplula pryč a usedla do zánovní červené alfy. Možná, že se ale jednalo o nějakou nadstandardní péči pro ukojení choutek zhýralého dědečka.

Cikánka říkala, že zde naleznu svůj osud. Prý za pětaticet let sem půjdu bydlet... Řekla mi dokonce i číslo bytu a které je to patro. Ostraha mě tam ale nechtěla pustit... Debilové! Prý nemám implantovaný čip, ani pozvánku. Kdo nemá v sobě čip je lůzr. Já ale stejně nepatřím ani do třetí třídy a ta je pro implantaci čipu minimum. Prý se to chystá příští rok, ale bůhví co bude.

Pán v bytě, kterého jsem hodlal navštívit, spal a nepřál si být nikým rušen.

„Jak někdo může spát ve dvě odpoledne? Pochybuju, že dělá na směny...“ Proběhlo mi hlavou. „Divný. Budu se tam muset dostat jinak...“

Stojím tedy před domem a mlsně koukám do pátého patra. Celý ten zamračený věžák je pokryt jakousi pseudoumělečkou skulpturou, která má naznačovat letícího ptáka. Fénixe. Většina té hovadiny je z nerez a vypadá to dost obskurně. Zde má údajně člověk zase omládnout a nabýt ztracené síly.

„To muselo stát majlant...“ Zakroutil jsem nad tou prasečinou hlavou a zároveň si posteskl, kolik dobrého materiálu bylo vyplýváno na tento umělecko-průmyslový šrot. Zároveň jsem ale i poděkoval jistému význačnému architektu, že sem tu hrůzu vůbec nechal namontovat, protože se po ní bude bezvadně lézt. Celá ta moderna je navíc i dost členitá, takže se v ní i můžu skrýt před zvědavou optikou kamery.

Ten nerezový pták má, jak už jsem říkal, spoustu záhybů a chytů, bude v ní hnízdit asi taky dost holubů, ale kupodivu jsem ještě žádného neviděl, až když jsem přistoupil blíže k fasádě, tak jsem uviděl nějaká pírka a kusy pařátků.

„Asi kočka.“ Pomyslel jsem si. Vyhoupnul jsem se na první stupeň opeřence a začal ručkovat k hlavní ose této přerostlé moderní ptačí zrůdy. Hlavní výstupová cesta vede nejdříve po spodní části peruti, přes kloaku až po vyhrězlý lalok, kde budu bydlet. Tedy až za pětaticet let...

Když jsem odcházel od té čarodějnice (která mimochodem měla takový zvláštní a smutný výraz v očích a pořád mlela o nevyhnutelnosti bytí...), tak trvala na tom, že se tam musím za každou cenu podívat a s současným nájemníkem mluvit. Nechápal jsem proč, ale baba byla dost výmluvná a měla jistý přesvědčovací talent. Nikdy bych si věštit nenechal, ale kamarád mě pořád hecoval, byl tou babou úplně unesený. Když jsem se tam k ní konečně dokopal, padla na mě taková podivná atmosféra... zkrátka ta ježibaba mě přesvědčila.

XXXXX

Teď tu stojím, lépe řečeno šplhám po té plechové kreatuře a zjišťuji, že v záhybech opeřence se hodně dlouho nedělal žádný úklid. Vlastně je tu bordel jako prase! Všude nalétané listí, větvičky, peří a támhle jsem zahlédl i kuřecí kost. Mohl to být ale klidně i malý pejsek...

Pravděpodobně tu nejsem sám.

Jak se ponořuji čím dál tím víc do té „úchvatné“ plastiky, tu a tam zahlédnu něčí pohyb. Pravděpodobně to bude nějaký leguán anebo kuna. Jisté je jedno, je to černé a chlupaté. Vždy to zahlédnu jenom na zlomek vteřiny. Šplhám výš a kupodivu netrpím ani moc závratí, asi to

bude tím adrenalinem. Tu ale najednou na mě něco spadlo. Ten parchant na mě se shora něco hodil!

„Počkej, hajzle!“ Syknul jsem bolestí a roztrhnul si kůži na dlani.

Krev. „To mi, kurva, ještě scházelo!“ Zavrčel jsem. V tomhle bordelu chytanu určitě nějakou infekci! „Ještě dvě patra!“ Vzhlednu nahoru. Naštěstí má pan majitel pootevřené okénko. Je jen malé, asi na záchod, ale to nevádí, já už si nějak poradím. Jsem zvědavý, co na mě bude říkat...

Najednou jsem zase tu potvoru zahlédl. Je to dlouhé a chlupaté stvoření. Snad kuna nebo mývalovec. Ale je to divný, moc se mi to nezdá. Šplhám však dál, už je to jen kousek...

V tom okamžiku se mi zatmělo před očima a ucítil jsem příšernou bolest, jak mě něco kouslo do krku. Sesunul jsem se o patro níž a udeřil se do páteře až to křuplo. Myslel jsem, že jsem ochrnul. Nemůžu hýbat s jednou nohou a vidění mám celé rozostřené. Bílá tma se tomu říká, v dálce sice vystupují nějaké nejasné obrysy, ale moc toho nevidím. Ještě že mám ten podělanej mobil. Šacuju se v kapse, ale ta potvora je zrovna na druhé straně a naschvál se mi zadrhnul zip. Opřu se hlavou o plát a těžce oddychuji.

„Co to bylo za svini?!“ Rozhlížím se kolem a bílá tma pomalu mizí. Cit v nohách ale stále nemám a s druhou rukou nemůžu také hýbat. Je to tedy zlé.

„Posraná cikánka!“ Vztekám se, ale není mi to nic platné. Musím se soustředit. Tu mi něco proběhlo po nohou. „Had?!“ Ale v zápětí tu myšlenku zavrhnuji. „Had nemá nožičky a taky není chlupatej! No jo, ale bylo to dlouhý!“ Tím teda padá ta teorie s kunou.

Před mým obličejem se ale zjevuje malá ošklivá hlavička a hned poté ucítím další bolest na krku. Chci se ohnat, ale ruce mě neposlouchají.

XXXXX

Probudil jsem se až druhý den. Na mém břichu leží stočené černé cosi. Pomalu si uvědomuji kde jsem.

„Jo, Ostrovská osm.“ Vzpomínám si. Dal jsem na radu té lstivé cikánky a lezl po ptačí plastice do mého budoucího bytu. Připadám si jako magor. Už se vidím, jak to vysvětluji na policajtech nebo zdravotní pojišťovně... To zas bude průser! Tahle moje hovadina mě určitě degraduje do nižší společenské třídy! Zírám na toho chlupatého hada, jakmile se trochu nadzdvihnu tvor nastraží malé uši lemované vysokými štětinami. Vypadá to jako uši výra velkého.

„Co seš zač?!“ Kroutím nad tou hříčkou přírody hlavou. Nechci to vyplašit a tak pomalu dávám jednu ruku zpod sebe, abych tu potvoru mohl chytit a zahodit. Ruka ale pořád stávkuje a silně brní. Jakmile se mi to podařilo, tvor ožil a rozvinul se.

„Ty vole!“ Vypadlo ze mne. Na břicho a podél celého těla tu stála asi třímetrová stonožka!

Tvoreček zapískal a trochu se stáhnul, pak se mi začal třít o nohu. Jako kočka.

„No to mě podrž! Ty parchante, nejdřív mě kousneš a teď se chceš lísat?!“ Kroutím nad tou neomaleností hlavou. Stonožka mi vyběhla až k obličejí. Vytřeštím na ni oči, hlavně neudělat nějakou blbost! Chvilí na mě tak civí, prohlíží si mě. Hlavně, aby mě nekousla! Zastavil jsem všechny své tělesné funkce. Jestli mě ale ta mrcha ještě jednou kousne, tak... Jak ke mně rychle přiběhla, tak se zase stáhla. Je neuvěřitelně rychlá. Ve vteřině je tam, pak zase tady... Kdo by to byl řekl!

Ještě se mi asi dvakrát láskyplně otřela o nohu a zmizela pryč. Zkousím se pohnout, ale jde to ztěžka. Dobré je, že už můžu hýbat se všemi končetinami. Na vozíku bych skončit nechtěl. Pokouším se dostat k tomu telefonu, když se mi to po pěti minutách konečně povede, zjišťuji, že mám slabou baterii.

„Kurva fix!“ Křičím, ale z tohohle uměleckého šílenství mě nikdo neuslyší. V tom je tu ale stonožka a něco za sebou táhne.

„Ptáček.“ Podivuji se. „Tys ulovila ptáčka!“ Jedná se o holuba, asi nějaký neopatrný jedinec anebo zdechlina. Stonožka mi ho přitáhla k ruce a kousek poodstoupila. Nejsem si jistý, co tím chce...

„Snad to není pro mne...“ Zatajil se mi dech. „Tys ho... kvůli mně...?“ Stonožka popadne holuba a poponese mi ho ještě blíž. Div mi ho nestrčí přímo do ruky. Zase poodstoupí a kouká na mě.

„Já se z toho snad...“ Tak tohle by mi snad nikdo neuvěřil! Třímetrová stonožka, která loví ptáky a krmí s nima lidi. Buď jsem se dočista zbláznil anebo... anebo ne. Nevím honem, co je horší. Holuba decentně od sebe odtahuji a poposedám si stranou. Housenka na mě čučí. Její obličej (pokud se to dá tak nazvat) je bez jakéhokoliv výrazu. Zase ale uchopí ptáčka za křídlo a dotáhne mi ho k ruce.

„Nechci!“ Zakřičím na ni a ptáka odhodím pryč. Housenka se však vymršτί, ptáka chytne ještě v letu a znova mi ho položí tentokrát na břicho.

„Ty pitomá krávo! Nebudu žrát žádný zdechlina!“ Opakuju svoji nechut' a holuba zahazují daleko pryč. Housenka kouká střídavě po mne a kam dopadnul holub, otočí se a mizí pryč.

„Už se nevracej!“ Zakřičím za ní. Chci vstát, ale nohy mě stále neposlouchají. Ležím tu jak lazar a přemýšlím, že bych mohl začít mlátit do toho železa všude kolem. Pak od toho ale upouštím, protože by to akorát mohlo přilákat housenku. Housenku nebo stonožku? To je jedno, v zoologický jsem sice dlouho nebyl a přírodopis taky není moje silná stránka, ale třímetrová stonožka určitě není normální tvor!

Tři patra nad sebou slyším nějaký dětský křik a pak ženský hlas jak to dítě utiňuje. V tom se tu objevuje má společnice, tentokrát nese v tlamičce malého králíčka. V zápětí mi došlo, že řev nade mnou a králíček mají něco společného.

Stonožka mi opět králíčka dotáhne až pod nos, poodstoupí a čeká.

„Já nechci králíka ani ptáka, ani psa ani cokoliv jiného! Chápeš?!“ Housenka nakrčí hlavičku a dál civí. Nechápu co tím sleduje. Proč mi nosí ty... Napadá mě pohádka o perníkové chaloupce, možná si mě chce vykrmit a pak... Blbost! To by už do mě dávno zařala své zuby. Jasně jsem je viděl, ale nejedná se přímo o zuby, jako máme my lidé, ani o zuby, co mají ryby. Jsou to spíš takové kostěné výrůstky, skoro to vypadá jako klepeta. Samotný ústní otvor předchází docela velká kusadla a pak teprve následují ty výrůstky. Druhotný efekt tohoto uspořádání je, že housenka dost drobí... Viděl jsem to právě na králíčkovi, vzala ho za hlavičku a začala hodovat. Je to dost nechutné. Králík na mě zíral těma svýma velkýma očima a byl evidentně při smyslech. To se pozná.

Pak oči zmizely. Stonožka snědla celou hlavičku a předala mi zbytek.

„Nechci.“ Řekl jsem a vrátil jí to zpátky. Stonožka ale výhružně zasyčela (naježily se jí hnědé chloupky na uších) a přistrčila mi králíka zpátky.

XXXXX

Králík byl takový nemastný neslaný, ale už jsem jedl horší věci. Co Evropu postihla ta hospodářská krize a hlad, nejsem moc vybíravý. Nouze člověka naučí.

Co teď? Housenka mě láskyplně ovinula a hlavičku strčila na mé břicho. Po jídle se cítím takový malátný a chce se mi spát. Hýbat se pořádně nemůžu, takže nemůžu ani utéct. Zavřely se mi oči a spím. Probudím se pozdě večer. Vedle z bytu hraje vřeštivý popík a já si pobrukuji do rytmu...

„Džíny nosím, džíny, to se všem líbí... Džíny, džíny mám z toho splíny...“ Někáká nová hitovka od Michala Davida-Kočky mladšího. Šílenej hit. Nemám tu hudbu rád, ale nějak se mi to dostává do mozku a nemůžu se té vtíravé melodie zbavit.

Housenka nikde. Pokouším se zase postavit, docela to jde. Žáda sice trochu brní, ale kupodivu můžu hýbat se všemi končetinami. Dobrý. Teď odsud zmizet. Ale už tu je moje domácí a nese

mi veverka. Zasyčí na mě a přikáže, abych si sednul. Přistrčí mi paralyzovaného tvorečka a jasně mi tím dává najevo co mám dělat. Pořád mě zarazí, proč se o mě tak stará?

Veverka neměla moc masa a její kosti se mi kupodivu podařilo rozkousat. Kůži jsem zahodil do takové prohlubně, která už byla způli plná. Divné je, že nemám vůbec žádnou žízeň, stačí mi krev z donesených zvířátek. Odpoledne mi housenka donesla pro změnu ptáčka, je to hrdlička a ještě slabě vrká. Po vzoru housenky ji pojídám od hlavičky i s peřím. Docela to jde. Ptačí krev mi dělá dobře a peří pořádně vytře „trubky“.

XXXXX

Takhle jsem strávil asi týden. Pozoruji na sobě jisté tělesné změny. Nevím čím to je, možná, že to má na svědomí ta látka, co mi stonožka stříkla do krku anebo strava, kterou se žívím. V dnešní době není obvyklé jíst pravé maso. Docela si to užívám. Stonožka se taky snaží a nosí mi pořád samé dobroty. Jednou v noci mi přinesla pejska. Chudák, musela se s ním pěkně nadřít. Pejsek (střední pudl) byl opravdu báječný, nechápu, jak se nad tím může někdo ušklíbat. Je to rozhodně lepší než pasta od Nutrilonu. Když v Evropě umřel první milion lidí hladu, sešly se hlavy všech států a vytvořily nadnárodní koncern Nutrilon, který se zavázal nasytit celou evropskou populaci. Po dvou letech začal chrlit milióny tun bílkovinné pasty, zabalené v exkluzivních obalech znázorňující spokojenou krávu s telátkem nebo dovádívá kuřata. Pravé maso se dá sehnat jedině načerno na vesnici, ale i to je umění. Všude jsou kontroly ekologických aktivistů tvrdě trestající hříšníky.

Já mám masíčko hned z první ruky a směju se všem reklamám vychvalující pastu chicken foam nebo pastu beef. Tohle je pravé maso a já cítím jeho výživnou hodnotu, jak jeho živočišné proteiny startují můj organizmus.

Už se můžu normálně pohybovat. Stonožka mě vzala párkrát s sebou na lov. Vyvinuli jsme si mezi sebou složitou formu komunikace a jejím výmluvným gestům docela rozumím.

XXXXX

Další týden jsme opět vyrazili. Plížím se opatrně za stonožkou. Ta mi naznačuje, že nad námi zahníždil jeden holub. Šplhám po vnitřní straně konstrukce, aby mě nikdo zvenku neviděl. Housenka to bere po vnější dráze. Její černá barva splývá s flekatým povrchem Fénixe. Slyším holuba těsně vedle sebe, jak čechrá hnízdo. Směju se a nakukuju zpoza příhradové konstrukce. Stonožka je už na svém místě o patro výš. Mám za úkol vyplašit holuba a zatarasit mu jednu únikovou cestu. O zbytek se postará ona. Klepety mi dává znamení a pak to jde ráz na ráz. Vyhoupnu se na podestu a roztáhnu proti holubovi ruce, ten se lehce přikrčí evidentně překvapen. Dává se na útěk přesně na tu stranu, kde je už nachystaná stonožka, ta visí za zadní nohy hlavou dolů a švihem chytá holuba. Vpouští do něho svůj jed a mizí v konstrukci. Celé to netrvalo ani dvě vteřiny. Mizíme ve změti příhradových trubek skryti před zvědavým zrakem kamer a případných čumilů.

Vracím se zpátky do doupěte. Moje hostitelka má už půlku holuba v sobě. Divný, vždycky jí stačila jenom hlavička a dneska se cpe celým ptákem.

„A co já?!“ Natahuju ruku pro holuba. Odpovědí mi je jen zasyčení a stonožka se stáhne dál ode mne.

„Nemysli si, že to všechno sežereš?!“ Nedám se jen tak lehce odradit. „Já mám taky hlad!“ Dožaduju se své porce. Ale ta mrcha mizí pryč a já tu zůstal sám s kručícím žaludkem.

„Počkej!“ Zhrozím ji a vydávám se sám na lov. Lezu do vyšších pater stavby, kde je jednodušší sehnat něco k snědku. Občas sem zavítají i vlaštovky, ale ty se nedají chytit. Sám jsem ji jedl jen jednou, jsou totiž hrozně rychlé a i pro stonožku je obtížné je chytit. Prolétávají mi kolem hlavy, ale nemám šanci, vzdávám to a lezu níž. Pročesal jsem celou

stavbu, ale nikde nic. Vše je snědeno. Hlad mě ale žene dopředu, už nechci v životě žrát žádnou tu odpornou umělohmotnou pastu. Když si člověk zvykne na masíčko...

Pak zahlédnu pod sebou poštolku. Sedí si na konci plechového křídla a pozoruje zem pod sebou. Nevěnuje tudíž mnoho pozornosti tomu, co se děje za ní a nad ní. Je to ale dost náročné. Poštolka je vzdálená asi pět metrů a je to navíc šikmo dolů. Docela si věřím, že bych skok mohl zvládnout a když zahlédnu stonožku, jak se zespoda blíží vstříc poštolce, neváhám. Odrážím se a skáču do hlubiny, vše je jak ve zpomaleném filmu. Přibližuji se k poštolce, ta jen pomalinku otáčí hlavičkou směrem ke mně. Stonožka, když viděla, že se vrhám na kořist začala také finišovat. Vidím na ní každý sval jak žene těch svých sto nožek rychle dopředu. Já mezitím jsem na dva metry od svého budoucího oběda. Ten si ještě naplno neuvědomil vážnost situace. Hranice mezi mnou a poštolkou se mezitím zmenšila na pouhý jeden metr. V tom ale housenka udělala něco neuvěřitelného. Vymrštila se a skočila po ptáčkovi. Je v mnohem lepší pozici, ale v můj prospěch hovoří rychlost volného pádu. Chytám poštolku za krk a mizím s ní o tři metry níž. Slabých dvacet centimetrů chybělo housence, aby mě předběhla! Dopadám na malou železnou podestu a chytám se trubky. Hned se schovávám za nějakým plechem a dychtivě se zakusuji do krčku ještě živého opeřence. Životodárná tekutina mi proudí do hladového žaludku. V tu chvíli je tu ale housenka a je pěkně nažhavená. Zlostně syčí a pokouší se mě kousnout. Jen tak tak uhýbám před jejími výpady a lezu vzhůru po konstrukci. Ona mě ale pronásleduje. Proč po mě tak jde, když mě ještě včera krmila? Nechápu změnu jejího chování a ani nemám čas to zjišťovat.

Jsme na vrcholu stavby. Je zde taková malá plošinka a na ní nějaké antény, čidla a maják, celkem asi pět metrů čtverečních. Stonožka na mě vrčí a prská vzteky. Utrhnu tedy jedno křídlo poštolce a hážu jí to, jako gesto smíření. Ale ona to jenom odkopne přes plošinku a udělá výpad. Jen tak tak stačím uskočit a málem přepadnu přes hranu plošiny.

„Krávo jedna!“ Zařvu, ona jen vztekle zaprská. Zase útok a já opět uskakuji. Už mě to nebaví. Při dalším útoku se mi ji podaří nakopnout a ona se jen zázrakem zachytává za poslední plechový záhyb. Je to ode mě daleko a nestačil bych ji skopnout, rozmachuji se proto a mrsknu po ní mrtvou poštolku. Ta naprosto přesně zasahuje poslední články housenky, ta se už nemá čeho držet a padá do hlubiny. Kouknu přes kraj podesty a vidím, jak se napíchla na jedno z tenkých pírek Fénixe. Úplně ji to rozpůlilo. Sedám si na plošinku a přemýšlím. Co se to vůbec stalo? Co způsobilo její změněné chování. Byl to nedostatek potravy nebo už ji to se mnou přestalo bavit. Na mysl mi však pořád vystupuje jedna myšlenka a já se jí bojím přijmout... totiž, že se o mě starala jak o vlastního, naučila mě lovit a pak mě chtěla vyhnat pryč, abych si našel jiný revír. Nepochopil jsem to, svedli jsme tedy spolu boj a ona prohrála. Tak jsem to určitě nechtěl. Slézám k ní dolů, ale je už pozdě. Je mrtvá. Přemýšlím co s tělem. Dole stojí hasičský vůz a nějakí lidé ukazují mým směrem.

„Sakra! Viděli mě!“ Mizím v členité konstrukci a ručkuji do naší skrýše. Cestou polykám housenku. Je ale veliká a tak některé její části nacpu do příležitostných úkrytů, kterých je tu všude plno. Najednou si uvědomuji, proč jsem sem vlastně přišel...

„Ten byt!“ Rozhlížím se kolem a zjišťuji, že páté patro je hned nade mnou. Vyhoupnu se o štok výš a odpočítám okénka. „Můj“ budoucí byt je třetí z kraje. Záchod-koupelna, záchod-koupelna. Třetí úzké okénko je moje. Protáhnu se jím dovnitř.

XXXXX

Mám to tu pěkný. To se musí nechat. Velkoformátové mramorové desky, zlaté lišty a háčky na huňaté ručníky, broušené benátské zrcadlo...

„No, nežijem si špatně.“ Spokojeně přikývnu. Jen jsem zvědavý, co budu muset udělat, abych sem šel bydlet... Myslím, že vyhrát ve Sportce by asi nestačilo. Opatrně vykouknu ze dveří. Koupelna je hned vedle. Lehce se opláchnu, abych zdejšího majitele nevyplašil. Zjišťuji, že

můj zevnějšek po čtrnácti dnech mimo civilizaci je značně zpustlý. Tak trochu mi to propůjčuje divoký, až mystický výraz. Měřím bezmála dva metry a mé rysy se pobytem tam venku ještě víc zostřily. Při bližším pohledu rozeznávám podivný tvar zorniček. Jsou do kosočtverce, je faktem, že i mé vidění je tak trochu jiné než dřív. Věci se zdají mnohem blíž, ale možná to je tím, že se pohybuji trochu rychleji a trhavě. Přicházím na to právě v koupelně, kde před velikým zrcadlem jsou mé pohyby nějaké zrychlené, ale není čas zabývat se prkotinami. Vcházím do zakouřeného obýváku, kde majitel sleduje televizi o úhlopříčce tři metrů. Podobnou jsem si chtěl nedávno koupit, ale čekám ještě než ji zlevní. Zatím o mně neví. Je to chlápek kolem čtyřiceti, černé vlasy, tmavá pleť. Asi Čečenec. Najednou vyskočí a míří na mě obrovskou pistolí.

„Ty vole!“ Vyhrknu zcela překvapen. Je docela rychlý, ale ne zas tak moc. Spíš mě překvapuje ta pistole. Mám takový dojem, že vlastnění střelných zbraní je zakázané. Asi jak pro koho. Většina omezení totiž platí pro společenské třídy od nuly do trojky. Já jsem ve druhé společenské třídě a ta má příliš malá práva.

„Slušaj...“ Povídá chlap. „...ruky věrch!“ Hovoří klidně a jasně mi dává laufem najevo, abych dal ruce nahoru. Poslechnu.

„Zkaží, kdo tibja pereslal?“

„Nikto.“ Odpovím pravdivě. Pistolník si zapálil další tlustý doutník a bedlivě mě sleduje. Můj zjev se mu zřejmě nezdá.

„Nikto?“ Zopakoval moji odpověď a přistoupil o krok blíž. Přitom natáhl kohoutek.

„Agusti v kolena!“ Ukázal na zem. Myslím, že bych ho mohl lehce dostat, ale pan majitel nebude žádný blb. Vypadá spíš na profíka. Pokleknu tedy a přemýšlím jak na něj. Obešel mě a já čekám co bude. Myslím, že mě nezastřelí. Výstřel z tohoto děla by vzbudil i mrtvého. Tu zbraň jsem už viděl ve filmu Pouštní orel jedna až pět, kde hlavní hrdina-mstitel likviduje své nepřátele právě takovým prehistorickým kanónem.

Chlapík se mi pokouší nandat pouta a já mohu konečně využít chvilkové nepozornosti a vykroutit se mu. Kolenem jsem ho nabral do břicha a v zápětí vyrazil pistolí. Pouta použiji proti němu a dávám mu přátelskou herdu do žaludku.

„Budu tu bydlet, víte?“ Povídám mu, když ho usadím naproti do sedačky. Nechápavě na mě zírá a mlčí, zřejmě je překvapen mojí rychlostí.

Prohlížím si ho a zároveň i pokukuji po zařízení bytu. Nic podobného jsem totiž ještě neviděl, dřív prý vycházely časopisy, které ukazovaly, co si může bohatý člověk koupit. Dnes (pro uklidnění mas) nic takového nevychází.

Je to prostorný byt. Vysoké stropy, padesátimetrový obývací pokoj a nějaké další dveře vedoucí kamsi. Budu si to muset nejprve prohlédnout. Páskem z kalhot mu svážu nohy, aby se ani nehnul a vydávám se na rychlou inspekci bytu. Má ještě dalších pět pokojů, kuchyň, saunu s vířivkou a hospodářskou místnost. Všechno je veliké a vkusně zařízené. Vracím se do obýváku. Chlap stojí za křeslem a míří na mě obdobou staré em čtyřky.

„Ty seš nějaký rychlej...“ Povídám spíš pro sebe. Nechápu, jak se z toho mohl dostat. Nebyl jsem pryč ani tři minuty... Zahlédnu, jak se jeho prst posunul k jazýčku spouště. Teď nesmím váhat! Je to podobná situace jako s tou poštolkou. Kdo s koho. Vrhám se k zemi a kotoulem krátím vzdálenost mezi mnou a Čečencem. Jeho ukazovák se už pomalu dotýká spouště, ale já to mám pouhé dva metry. Odrážím se oběma nohama a úderem do krku ho likviduji.

Konec.

Oddychnu si a posadím se vedle něho. Oči má v sloup, raději mu ale dávám prst na krkavici a ujišťuji se o pulzu. Žádný nenahmatám, ale pro jistotu ho znova praštím do krku. Nerad bych byl znova překvapen.

Dostávám najednou hrozný hlad. Naposledy jsem jedl trochu té krve z poštolky.

Jdu do kuchyně a otevírám lednici. Jsou tu nějaké nutriční pasty ala treska a ala tuňák. V mrazáku je však pravé kuře!

„To muselo stát majlant!“ Tiše hvízdnu. Kuře rozbalím a strčím do papiňáku. „Konečně pořádný žrádlo!“ Vydám se opět na tentokrát důkladnější prohlídku bytu a zjišťuji, že je obrovský. Určitě dvě stě metrů.

„To se to bude bydlet.“ Spokojeně kývám hlavou a jdu zkontrolovat hrnec. Po hodině v pekle vroucí vody a páry jde maso krásně od kosti. Když teď můžu porovnat vařené a syrové maso, tak to druhé je rozhodně lepší. Bystří to smysly. Teď jsem takový malátný a unavený. Po syrovém masíčku je člověk takový víc utužený, víc jistý. Asi budu svůj jídelníček muset přehodnotit.

Už žádné pasty!

XXXXX

Z bytu jsem vypadnul hned poté, co jsem dojedl. Nemělo cenu se tu více zdržovat, můžou se vrátit Čečencovi kumpáni a nemá cenu riskovat. V jedné ze skříní jsem objevil docela slušnou paruku a když jsem si ji posadil na hlavu, spokojeně jsem kývnul.

„Dobrý.“ V tomhle převleku mě jistě nikdo nepozná. Hasiči už také odjeli a já milého rusáka posadil do vany pro případ, kdyby se tu dlouho nikdo neobjevil. Nebudu si přece zadělávat svůj budoucí byt, to dá rozum.

Pak, jak jsem sem přišel, tak jsem i opustil tento dům a krácel na stanici autobusu. Socka mě odveze zpátky do reality. Cestou na zastávku jsem přemýšlel, jak já můžu přijít k takovému bytu, navíc se svojí společenskou třídou. Jedině by musela přijít revoluce a ta tyto diskriminující prvky smést.

Šel jsem zkratkou přes les, protože sem nejede žádná hromadná doprava, nájemníci nechtějí být obtěžováni žádným hlukem. Přehoupl jsem se přes tří metrový plot oddělující vyvolené od reality a spokojeně zjistil, že moje kondice se po konzumaci syrového masíčka zvedla o sto procent. Na zastávku jsem došel zrovna ve chvíli, kdy začalo krápat. Stála tam nějaká slečna a dychtivě civěla do tištěných novin. To může být jediné Zpravodaj anebo Večerník, protože jiné noviny, než tyhle dvoje, se už nevydávají v papírové formě.

Slečna se zdála být docela sexy a tak, jak je to poslední dobou zvykem, jsem jí strčil do dlaně svůj prostředník. Buď ho zmáčkne a chce navázat kontakt anebo ne a dá mi tím najevo, že nemá zájem. Docela dobrý vynález jedné seznamovací agentury, která ale po nějakém čase díky tomu zkrachovala...

Slečna prostředník zmáčkla a začala ho tít. Jasné znamení, že má veliký zájem, divné bylo, že dál civěla do těch novin a na mě se ani nepodívala.

„To sem ti úplně fuk?“ Pomyslel jsem si. „Onanuješ mi s prostředníkem, ale ani nezvedneš oči z těch pitomejch novin!“ Jako by ji došlo na co myslím, slečna zvedla vytřeštěné oči a upřela na mě svůj pohled.

Lehce jsem se usmál. Dívka však nereagovala a řekla:

„To je divný.“

„A co je divný, slečno?“ Předstíral jsem zájem o její noviny.

„Ty noviny.“

„Aha.“ Přikývnul jsem.

„Je na nich zítřejší datum...“ Kroutila hlavou.

„Zítřejší datum?“

„No.“ Špitla. Podíval jsem se tedy přes její útlé rameno a skutečně, 4. dubna. Dneska je třetího...

Na první stránce stálo:

Včerejší incident, kdy mladý pár postřílel sedm Romů, včetně syna olašského krále, způsobil, že na východě Čech povstaly místní klany a zaútočily na školu a policejní stanici. Jsou hlášeny desítky obětí na životech a vyrabovány stovky obchodů. Tento zbytečný incident způsobil eskalaci už tak napjaté a dlouho neřešené romské otázky. Do oblasti míří armáda, aby se pokusila stabilizovat situaci... Evropská unie nabídla pomoc...

Další titulky na první straně podrobně rozebíraly tento incident. Vpravo dole byla krátká zpráva o smrti nejhledanějšího ruského zabijáka, kterého prý našla zavražděného uklízečka v jeho exkluzivním apartmánu na severu Prahy.

Mráz mi přejel po zádech a kroutil jsem nad tou zprávou hlavou. V tom jsem ale za sebou uslyšel kroky. Otočil jsem se a uviděl sedm tmavých dráčků s nožema.

„Né Gadžo more, naval, vole, prachy a trochu si pohrajem s tvou babou.“

Dvoukilový Desert Eagle mě příjemně zastudil v podpaží a já konečně pochopil ten smutný pohled staré cikánky.

XXXXX

Když nás odváželi policajti antonem, zeptal jsem se dívky:

„Slečno, kde vůbec pracujete?“ Přišlo mi divné, že se tak rychle chytla a jak pěkně spolupracovala při řešení čmoudů.

„Pracuji jako pomocná síla ve spermobance.“ Zašvitořila dívčina, lehce se při tom červenajíc, a já věděl, že to je ta pravá. Mé zvrhlé sny se konečně stanou skutečností!